זון אויפגאנג — 4.43
זון אונטערגאנג — 8.24

די איינציקע אידישע צייטונג
אין מערב קאנאדע
עטאבלירט אין 1910
דערשיינט
יעדן טאג

דאס אידישע וואָרט
THE GATEWAY OF THE WEST
THE ISRAELITE PRESS

וועטער:
קלאר און וואַרם

The Only Jewish Newspaper in Western Canada Established 1910 PUBLISHED DAILY

Vol. 21, No. 173. Winnipeg, Tues. July 28, 1931. Published Daily except Saturday and Sunday. דערשיינט יעדן טאג חוץ שבת און זונטאג. דינסטאג, כ"א אב, תרצ"א.

אידן דארפן זיך באפרייען פון "סופע-ריאָריטעט קאָמפּלעקס", זאָגט שאָו

אין אן אינטערווIו מיט אן "איטא" פארטרעטער זאָגט בערנארד שאו, אז אסימילאציע דורך געמישטע חתונות וועט לייזן די אידן פראגע.

כאדויערט וואָס ענגלאנד איז ניט געווען 1טע איינצופירן קאָמוניזם

(ספעציעלע טעלעגראמע צו "דאס אידישע וואָרט" פון "איטא")

מאסקווע, יולי 28 (איטא). — "נע־מישטע חתונות וועלן סוף־כל־סוף מאכן אן ענדע צום אונטערשייד צווישן אידן און גויאים". דאס איז די איבערצייגונג פון דזשארדזש בערנארד שאו, דער באַ־ריימטער ענגלישער דראַמאַטורג, סאַטי־ריקער און קריטיקער, וועלכער געפינט זיך דא אויף אן אויספארשונגס רייזע. ער האט די דאזיקע איבערצייגונג אויס־געדריקט אין אן אינטערוויו מיט אן "איטא" קאָרעספּאנדענט — אין דאס איז דאס ערשטע מאל וואס בערנארד שאו דריקט אויס זיין מיינונג וועגן דער ענדגילטיקער לייזונג פון דער אידי־פראגע.

בערנארד שאו האט געמאכט די דאָ־זיקע דערקלערונג נאך א באַאַכטונג פון א וואך צייט, פון פארשידענע אַכ־געלעגענהייטן, צווישן זיך אויף די ראַס־פּראַבלעמען דא אין מאסקווע.

נאכדעם ווי ער האט געמאכט די דאזיקע דערקלערונג, אין א נאנץ ערנ־טען טאָן, האט בערנארד שאו צוגעגעבן — אין שפאס — אז די ערשטע באַרי־גונג פאר דער לייזונג פון דער אידישער פראגע איז די אידן זאָלן זיך באַ־פרייען פון זייער "סופעריאָריטעט קאָמ־פּלעקס". "די אידן דאַרפן ניט מער גלויבן, אז זיי זיינען בעסער ווי אלע אנדערע ראסן, כאָטש זיי זיינען אמאָל באַרעכטיקט צו באַטראַכטן זיך בעסער" האט שאו דערקלערט.

מאסקווע, יולי 27. — בערנארד שאו, דער באַרימטער בריטישער דראַ־מאטורג און זשורנאליסט, האָט ענט־פערנדיק אויף א צאָל באַגריסונגס־לכבוד זיין 75טן געבורטסטאג, וואָס ער האט דא געפייערט זונטאג אונטן, געהאלטן די פאלגנדע רעדע:

"קאָמעראַדן, ווען איר וועט באַווייַ־זען צו זיין דערפאָלגרייך אין אייער קאָמוניסטישער רעוואָלוציע, וועלן אַנ־דערע לענדער אויך נאכפאָלגן זייער שנעל.

"דאס איז געווענדעט אין אייך דורכצופירן די רעוואָלוציע צו א זיבן־רייכן סוף — צו אזא סוף וואָס מוזן פירן אנדערע לענדער צו נאכפאָלגן אייער ביישפּיל.

"אלס אן אלטער סאָציאַליסט זע איך אין אייערע פּראָבלעמען אויס־זעהן וואָס מען קאָן עס ניט זעען אין מערב, אבער וואָס איך האָפּ, אז מיר זעהן דאָרט זעען.

"פאַרוואָס האָט ענגלאנד ניט אַנ־געפאנגען צום ערשטן די קאָמוניסטי־שע רעוואָלוציע, אנשטאט רוסלאנד? קאַרל מאַרקס וואָלט באַדאַרפט זאָגן אז רוסלאנד וואָלט באַדאַרפט זיין די לעצטע אין דער וועלט איינצופירן קאָ־מוניזם. די ענגלישע דאַרפן זיך שע־מען וואָס זיי זיינען ניט געווען די ערשטע איינצופירן ביי זיך קאָמוניזם".

— האָט ער געזאָגט.

דער אוטאָר האָט געקראָגן א שטו־רעמדיקע אויפטאָט פון דעם רוסישן עולם ווען ער האָט זיי אנגעגרופן "חב־רים". האַלטנדיק זיין רעדע האָט דער באַרימטער הומאָריסט נעזאָגט, אז לאַרד אין לידיר אסטאר אין זייער זון, וועלכער איז מיט זיי איצט אין מאסקווע זיינען זייער רייך אין אז זיי זיינען גרויסע לאנד באַוויצער און ער האָט אין א הומאָריסטישן טאָן געזאָגט:

"דאס איז ניט זייער שולד, נאר די שולד פון דעם ענגלישן פּראָלעטאַריאַט דערפאר וואָס מען האָט עס פון זיי ניט געזעגנטמען".

"מיר קאָרן זיך צוריק קיין ענג־לאנד", — האָט בערנארד שאו גע־זאָגט, "זייער שטארק באַאייַנפלוסט פון דעם וואָס מיר האָבן געזעען אין סאָ־וועטן פאַרבאַנד. אלדרינג וואָס איז נאר מעגלאך געווען אין דא געטאָן געווארן צו מאַכן אונז פילן גוט.

אלדרינג וועט זיין גוט אויב איר וועט נאר קאָנען באַווייזן גליקלאך צו מאַכן דעם רוסישן פאָלק, אזוי ווי איר האָט עס באַוויזן מיט אונז".

דזשארדזש בערנארד שאו האָט דא געפייערט זיין 75טן געבורטסטאג גייענ־דיק צו פערד רייסעס. דאס איז גע־ווען צום ערשטן מאל אין זיין לעבן וואָס ער איז געגאנגען צו פערד רייס־סעס און — ער איז איינגעשלאפן ביי דיי רייסעס, אן לידיר אסטאר האָט פאַרטרייבן די פיגור פון זיין פנים בעת ער איז געשלאפן.

בערנארד שאו האָט מיט זיך מיט־גענומען קיין סאָוועטן רוסלאנד א טעגן, קישעלאך, בעטנעוואָגן און שפּיין.

"מען האָט אונז געזאָגט, אז עס איז ניטאָ קיין שפּיין אין אַמעריקע־ניקע זאָכן אין סאָוועטן רוסלאנד", — האָט ער געזאָגט, — "אבער, אז מיר זיינען אריינגעקומען אין רוס־לאנד האָבן מיר אויסגעפונען, אז מיר קאָנען דא אלדרינג באַקומען, אז מיר האָבן אנגעהויך אויטעקאַוואַרדן אונ־זער באַגאַזיט".

(::)

בער פאַראַרזאַכט שרעק אין סט. באַניפייס

א בער וועלכער האָט באַלאַנגט צו א. וועלטער, 583 פּלינקוועט סטריט, האָט זיך אַרויסגערופן פון זיין שטייג און ער האָט זיך געלאָזט לויפן אויף מיש־יאָן סטריט, סט. באַניפייס, פאַר־אַראַנדזיק גרויס שרעק צו די איינ־וואוינער. דער בער האָט אטאקירט אן עלעקטריקן אינגל, נאר ער איז אָפּ־געטרייבן געווארן פון א פאַרבייַיגער דיקן אויטאָמאָביל. באלד נאכדעם האָט מען דעם בער דערשאָסן.

(::)

מאס-מיטינג פון אינ־דוסט. יוניאָן היינט אוו. אין פרייהייט טעמפּל

די אינדוסטריעלע יוניאָן פון נאָרד פאַר אַרבעטער אין ווינניפּעג פאַרהיפּט א מאַסן פאַראַזאַמלונג אויף היינט (דיינסטאג) אוונט, אין פרייהייט טעמ־פּעל. אן עס וועט דערוואַרטעט, אז אַלע נאָרד פאַר אַרבעטער וועלן קומען צו דער פאַראַזאַמלונג.

מיט דער היינטיקער פאַראַזאַ־לונג פאַנגט אָן די אינדוסטריעלע יו־ניאָן אין אַרגאַניזאַציאָנס קאַמפּיין אין ווינניפּעג, עני ס. בולער, אין אַמעריקע פון אקטיוויסטע טוערנס אין דער אינ־דוסטריעלער יוניאָן אין טאָראָנטאָ, וועט זיין די הויפּט רעדנער ביי דער פאַראַזאַמלונג.

דער געפאָלגטער קאַמפּיין האָט א שייכות מיט דעם איצטיקן טרויעריק־צוישטאַנד ביי די נאָרד. פאַד אַרבע־טער און עס איז דער צאָל פון דער אינדוסטריעלער יוניאָן אין אַרבעטער־לעך ווי אזוי צו מאַכן אַרבעטער־לעך אין אַמעריקע אין אַנדערע לענ־דער אויפגעשטעלט אין אַנגעלעכע

THE ISRAELITE PRESS The only Jewish Newspaper in Western Canada.

אידישע וואָרט

Office and Place of Business: Israelite Press Bldg., 165 Selkirk Ave., E.
Published daily except Saturday and Sunday.

ENTERED AS SECOND CLASS MAIL MATTER AT OTTAWA.

Subscription: $6.00 per year.
Established 1910 Phones: 55 409—52 213
WINNIPEG — MANITOBA

נאָך א טרויעריקער צופאל

די אידישע אָנענטער איז ניט געבאָרן געוואָרן אין א מוזיקן טאָג. זייט איר אפיציעלער גרינדונג, אין באונדערדס זיים איר ערשטער פאָרזאַמלונג מיט צוויי יאָר צוריק, האָט זי געהאַט איינסטיין גרויסע פאָרלוסטן.

יעדער געדענקט די טרויעריקע פאַסירונגען פון זומער 1929. די אידישע אָנענטער האָט נאָר זיאָס געשריאָן איר ערשטע פייערלאַכע גרינדונגס פאַרזאַמלונג — די ערשטע אידישע אַדוואָקאַטן קאָנפערענץ פון אירע מיטגלידער. די קריגגענדיקע פייעריקע ווערטער פון ליאים מאַרשאַל און וויינצמאַן האָבן נאָך געקלינגען אין די אויערן פון די פאַרשטייער; דער גרויקלאַכער שטייכר איז נאָך געווען אייפן פנים פון אַלע דעלעגאַטן, ווען זיי האָבן זיך וויאַרים באַגריסט איינער דעם אַנדערן אין אָפּנעמען זיך א מזל־טוב, צוליב אַט דער גראַנדיעזער פאַרזיכערונג לאַכונג פון א גרויסן אידעאַל: דאָס פאַראייניקונג פון ס'גאַנצן אידישן טום. פון די פאַרשידענסטע ריכטונגען, פאַר דעם אויפבוי פון דער אַרישער היים אין ארץ־ישראל; די שטימונג איז געווען נאָך אַזאַ דערהויבענע — ווען פון ארץ ישראל זיינען געקומען די שיידעראַכע אידייעס אז הונדערטער אידישע נפשות זיינען כרוטאַר דערמאָרדעט געוואָרן אין ארץ־ישראל פון ווידער אַראַבער . . . אין טאָמער איז דאָס ניט געווען אַזוי, מיט א פאָר טעג שפּעטער געקומען די דערשטוינענדע ידיעה אז ליאים מאַרשאַל, דער גרויסער אַמעריקאַנער אידישער פירער און פאַקטישער גרינדער פון דער אידישער אָגענטור — איינער פון די גרעסטע פיגורן פון היינטיקן אידישן דור — איז פלötצלונג געשטאָרבן — אין באזעל, אין דעם צימער פון וואַנען ער האָט אָנגעפירט מיט א אינייעטער האָנונג, א ווייטן בליק אין א זיאַרים אידיש טאָרן — די אידיש שע פאַליטיק צו גינסטן ארץ־ישראל . . .

אין אַט קומט פאָר דער צווייטער ציאָנאַמעניפאָר, די צווייטע קאָנפערענץ פון דער אידישער אָגענטור. אין יולי 1931. איך אין באזעל; מאַרשאַל איז ניט מער דאָ. איך זיין ארט האָט געהאַרפט זיין וואַרבורג — אין וואַרבורג. מאַרשאַלס רעכטע האַנט, איך א וואַרעמער, איבער געגעבענער איד — וואַרבורג קאָן איך ניט קומען. ער איז קראַנק אין מיד פון ציפּל אַנשטרענגונג צו הערן זיין די פאַרשפּרייטע פאַר צווייגטע אידישע פּראָבלעמען אין ווערלד אין אַלע טיף פאַראינטע רעסיידס. אַנדערע מיין שיין פאַרנעמען וואַרבורגס פלאַץ, אין צווישן די וואָס האָבן זיך דערזיין פעאָק אין זיילק צו נעמען איף זיך די גרויסע פאַראַנטוואָרטלעכקייט איז ד. ק. פרענקל, א שיינער איד, אַן אינטערעסאַנטע פיגור. אין עכט אַמעריקאַנער, ווערכער האָט פון זיינע אינגסטע יאָרן זיך אָפּגעגעבן מיט געזעלשאַפטלעכע פראַגעס בכלל און מיט אידישע וואיסטעטיקע פראַבלעמען בפרט; א מאַן מיט א ברייט מעד זעלט אַנשויאַנג, איינער ווערכער איז אָבער שיין געווען דערווייל מערט פון ארץ־ישראל, ווערכער האָט ניט איינגאַנצן קלאָר פאַרשטאַנען, אָדער בעסער געזאָגט, ווערכער האָט ניט געהאַט דעם צייטיקן הינטערגרונט צו פאַרשטיין דעם גרעסערן אָדער — א מאַן ווערכער איז אָבער גרייט צו טאָן אַלץ וואָס נאָר מעג־לאַך צו פאַרגרינגערן דאָס לעבן פון ליידנדיקע אידן; אין ד. ק. פרענקל ווערט דערוויילט איינער פון די צוויי לייטנדע הויפּט פירער פון דער אידישער אָגענטור — אין דער דערזעלבער צייט, ד. ק. פרענקל — פאַלט איך פלötצלונג מיטן — באַלד נאָך דער קאָנפערענץ פון דער אידישער היים — אין פאַרגיס.

* * * * * *

מיר ווייסן ניט, מיר טאָרן ניט ציען ווערכע ניט איז שלוסן פון די דאָזיקע געשעענישן. דער שכל, די דאָזיקע, דער פאַרשטאַנד דאָס ניט מיר זאָלן ציען ווערכע ניט איז שלוסן פון אַזעלכע פאַסירונגען. ס'איז ניט ראַציאָנאַל צו זוכן עמעס א פאַרבינדונג צווישן דער אָפּהאַלטונג פון דער קאָנפערענץ און די דאָזיקע טראַגישע פאַסירונגען; ס'איז ניטאָ קיין גרונד פאַר ווערכן דאָס איז צוזאַמענהאַנג. אָבער מען קאָן זיך ניט באַפרייען פון אַט דער טרויעריקער "קאָאינסידענץ", דער אומפאַרמייד־לאַכער ציפּאַר. מען מוז עס נאָר פאַרשריבן צו דעם חשבון פון אַלע אַנדערע שווערע אומפאַרשטענדלאַכע טרויעריקע ציפאַרן פון לעבן.

און פאַרגיסן א טרער און גיין ווייטער . . .

ניט פאַרדאַמנונג — נאָר באַשטראָפונג

ווי די "אימא" ניט אונז איבער, האָט דער גריכישער פרעמיער מיניסטער, וועניזעלאָס, ווערכער געפינט זיך איצט אויף א באַזוך אין לאָנדאָן, אויפגענומען א פּראָטעסטענטישע אידישע דעלעגאַציע, וואָס איז באַשטאַנען פון ס'גאַנצן אידישן טום; דעם פרעזידענט פון "דער אידישער אַנענטער" אין דער וויטשטאַנד אין פילע אַנדערע שטעדט. אונדערע מיין שיין פאַרנעמען וואַרבורגס פלאַץ, און צווישן די וואָס האָבן זיך דערזיין פעאָק אין זיילק צו נעמען אויף זיך די גרויסע פאַראַנטוואָרטלעכקייט איז ד. ק. פרענקל, א שיינער איד, אַן אינטערעסאַנטער פיגור. אין עכט אַמעריקאַנער, ווערכער האָט פון זיינע יאָרן זיך אָפּגעגעבן מיט געזעלשאַפטלעכע פראַגעס בכלל און מיט אידישע וואיסטעטיקע פראַבלעמען בפרט; א מאַן מיט א ברייט מעד זעלט אַנשויאַנג, איינער ווערכער איז אָבער שיין געווען דערווייל מערט פון ארץ־ישראל, ווערכער האָט ניט איינגאַנצן קלאָר פאַרשטאַנען, אָדער בעסער געזאָגט, ווערכער האָט ניט געהאַט דעם צייטיקן הינטערגרונט צו פאַרשטיין דעם גרעסערן דעם גרונט־עסער. א מאַן ווערכער איז אָבער גרייט צו טאָן אַלץ וואָס נאָר מעג־לאַך צו פאַרגרינגערן דאָס לעבן פון ליידנדיקע אידן; אין ד. ק. פרענקל ווערט דערוויילט איינער פון די צוויי לייטנדע הויפּט פירער פון דער אידישער אָגענטור — אין דער דערזעלבער צייט, ד. ק. פרענקל — פאַלט איך פלötצלונג מיטן — באַלד נאָך דער קאָנפערענץ פון דער אידישער אָגענטור. אין אַט דער אַנדערער אָפּהאַלטונג פון דער אידישער אָגענטור,

דעם רב׳ס טאָכטער

א העכסט שפאַנענדיקער ראָמאַן פון דעם אידישן לעבן אין מיטל־אַלטער

פון לעאָן וויזענטעל

— דו ביזט א הערד, אזא יאָר אויף דיר! — האָט ער אויסגערופן, — אַט קוק, זע מיך, ווי איך וועל מיט איר האנדלען גאַנץ אנדערש . . . מיך וועט זי ניט אוועקשטופן פון זיך, ווייל איך וואָלט איר פאַרפאָרן אין די ציין אריין . . . . ווענן מייר נעט וועגן מיט זי אפילו זיין א פרינ־צעסן, איז דאָס אויך ניט מיין דאנק, היינט זיינען ניטאָ קיין פרינצעסנס. און כדי צו ווייזן זיין חבר, אז ער איז א גרעסער העלד, האָט ער באלד ארויפגעלייגט ביידע לאַפּעס אויף חנה־לען, האָט זי אָפּגעשטעלט אין איר גאנג, און ער האָט איר אריינגעוואָר־פען א ליידנשאַפטלאַכן קוש אין פנים אריין.

אין חנה׳לען האָט אויפגעפאַלאָערט איר שטאָלץ, און צו דעם צאָרן וואָס זי האָט געפילט צו די צוויי ראַפּאַ־נעס, איז גאַרניט געווען קיין גדעניע.

אן אויסצוערדן א וואָרט האָט זי דאָ אריינגעפאָרן דעם פאַר׳שיכור׳טן ראַפּיאַ מיט איר פויסט אין באַק, פון וועלכן אונטער ״העלד״ האָט זיך באלד איבערגעקערט אין איז געבליבן ליגן ווי א געקוילעטער אָפּס.

איצט האָט חנה׳לע פאַרשטאַנען, אז זי מוז האנדלען שנעל איידער זי ציט אויף זיך ווייטערע געפאָרן. זעענדיק, אז דער ערשטער ראַפּיאַ שטייט פאַר־טומלט אין ער קאָן ניט באַגרייפן ווי אזוי זיין פרייַנט איז פלוצלונג אומ־געפאַלן און איז געבליבן ליגן אזוי אומבאַהאָלפן, האָט זי זיך געגעבן א קער פון אירע אָנפאַלער און זי האָט אָנגעפאַנגען שנעל צו לויפן צו דעם טוירער פון דער געטאָ.

אָבער פונקט דאַמאָלסט האָבן די ראַפּיאַנער צום ערשטן מאָל דערזעען די גלעלע לאַטע, וועלכע איז געווען אָנ־געצייט אויף איר מאַנטל כדי זי צו דערהענען אז זי איז א אידישע טאָכ־טער.

— א אידישקע! — האָבן ביידע אין איין אָטעם אויסגערופן, — א אי־דישקע!

בלייַן שנעל איז דער אומגעפאַלענער ראַפּיאַ אויפגעשטאַנען און דער צאָרן קאָט אין אים געפלאַקערט ווי א הע־לישער פייער.

— אז ארויסצוערדן א וואָרט האָבן זיי זיך געלאָזט לויפן נאָך חנה׳לען און אין עטלעכע מינוטן ארום האָ־בען זיי שוין נעחאַלטן איר אין זיי־ערע הענט.

— איוב זיי האָבן זיך פריער, טראָץ זייער האַלב שיכור׳ן צושטאַנד, נאָך ווי עס איז געמעסיקט אין זייערע ווילדקייטן און האָבן ניט געוואָנט צו גיין צו ווייט אין זייער באַנעמונג צו דער פרעדער מיידל מיט דעם געטאָ־לאָכן פנים, האָבן זיי איצט שוין גע־האַט פאַרלאָרן יעדע העפלאַכקייט אין זיי זיינען געווען אויסגעטאָן פון יע־דער מענשלאַכקייט.

— דו ביזט א הערד, אזא יאָר אויף דיר! — האָט ער אויסגערופן, — אַט קוק, זע מיך, ווי איך וועל מיט איר האנדלען גאַנץ אנדערש . . . מיך וועט זי ניט אוועקשטופן פון זיך, ווייל איך וואָלט איר פאַרפאָרן אין די ציין אריין . . . . ווענן מייר נעט וועגן מעג זי אפילו זיין א פרינ־צעסן, איז דאָס אויך ניט מיין דאנק, היינט זיינען ניטאָ קיין פרינצעסנס.

און כדי צו ווייזן זיין חבר, אז ער איז א גרעסער העלד, האָט ער באלד ארויפגעלייגט ביידע לאַפּעס אויף חנה׳־לען, האָט זי אָפּגעשטעלט אין איר גאנג, און ער האָט איר אריינגעוואָר־פען א ליידנשאַפטלאַכן קוש אין פנים אריין.

אין חנה׳לען האָט אויפגעפאַלאָערט איר שטאָלץ, און צו דעם צאָרן וואָס זי האָט געפילט צו די צוויי ראַפּיאַ־נעס, איז גאַרניט געווען קיין גדעניע.

אן אויסצוערדן א וואָרט האָבן זיי זיך געלאָזט לויפן נאָך חנה׳לען און אין עטלעכע מינוטן ארום האָ־בען זיי שוין נעחאַלטן איר אין זיי

אין פלאַנטער פון לעבן . . .

פון מ. ס.

א העכסט שפּאַנענדער ראָמאַן פון דעם מאָדערנעם אידישן לעבן אין אמעריקע

(פאָרזעצונג)

אזוי ווי א מענש וואס טרינקט זיך אין וואסער שטרעקט אויס די הענט צו זיין לעבנס רעטער, אזוי האט וואלף נארבער איצט אויסגעשטרעקט זיינע הענט צו זיין טאכטער. אזוי ווי א געטעטער צו זיין קינד אין זיינע הענט: "ראטעווע מיך, טאכטערל הילף מיר, קינד מיינס!"

אבער לוסי האט ניט פארשטאנען דאס שטילע געבעט פון איר פאטערס הענט. זי האט זיין פרייד אנגענומען אלס ציכן פון ליבע און פון ציפרידן קיין פון דעם וואס זי איז געקומען. זי האט אפילו ניט באמערקט די לייכטע זאך זארג וואס האט ארויסגעקומען אין איר פאטערס אויגן און זי האט אויך ניט געזעהן די עטלאכע קנייטשן וואס האבן אין די לעצטע עטלאכע טעג איינגעקארבט זיין שטערן.

לוסי איז געזעסן יונג און פרישן, גליקלאך און ציפריין. ווי האט זי געקאנט באמערקן וואס מיט איר פאטער קומט פאר?

— ווי שיין דו ביזט היינט, לוסי מיין קינד! — האט מר. נארבער אויסגערופן מיט מאנטציקונג, צוציערדיק זיין טאכטער צו זיך.

לוסי האט זיך שטיפערליך אויפגעזעצט ביי אים אויף די קני און האט שנעל גערעדט און געפלאפלט און געלאכט.

— האסט פארגעסן, פאפא? — האט זי אויסגערופן: — מיר האבן נעמאכט אן אפינטמענט אויף היינט.

— אן אפינטמענט? — האט מר. נארבער נארבער אויבערגעפרעגט. — וואס פאר אן אפאינטמענט? עפעס קאן איך זיך נאר ניט ערמאנען.

לוסי האט אים ארומגענומען און האט שטיפערליך אויפגעזעצט ביי אים אויף די קני און האט שנעל גערעדט און געפלאפלט און געלאכט.

— האסט פארגעסן, פאפא? — האט זי אויסגערופן מיט א קינד. — דו ביזט אפשר ניט געווען? אדער אפשר ביזט דו ניט געווען געשלאפן געסטן נאכט?

מר. נארבער האט קרייזקראך געשמייכלט און האט געווארפן אפצווייגן דען דעם שטעק.

עס איז מיר נאר ניט, קינד מיינס, — האט ער זי פארזיכערט, — דער קאפ איז מיר געווען פארדרייט מיט בויגעס... יא... מר. ברוין... איצט ערמאן איך זיך קלאר... דער שייגער ברוי געטער יונגערמאן... מיר זיינען געווען אין טעאטער צוזאמען... זע, ערשט עטלאכע טעג איינגאנגען אין שיין פארגעסען. חפצים, לוסיקע, אז דער פאר פא דיינער ווערט ארט...

— ניין, ניין, פאפא! — האט לוסי איינגעקריגט און האט אים ווידער ארומגענומען ארום האלז. — דו ביזט ניט אלט, דו ביזט מיר. דו ארבעטסטס שווער... דו דארפסט ערגעץ אויסרוהן רען... זיך איינכיל אכיסל... אז מיר קוקן די מאשין, ווען מיר ערגעץ אויפגעפאלן, יא, פאפא?

זי האט, ווי פריער, פרייליך געפרעגט פערט און האט אים אנגעשטעקט מיט איר קוקנדיגער פריינלאכקייט. זי האט נאך קיינמאל אזוי קלוג און אזוי פארשטאנדיק ניט געגעבן... ער איז אפשר טאטע מיר... ער ארבעט טאטע אפשר אין "שעד". ער וואלט אפשר טאטע געדארפט ערגעץ אויפגעפאן זיך אויסרוהן, יא, פאפא?

זי האט, ווי פריער, פרייליך געפרעגט פערט און האט אים אנגעשטעקט מיט איר קוקנדיגער פריינלאכקייט. זי האט נאך קיינמאל אזוי קלוג און אזוי פארשטאנדיק ניט געגעבן... ער איז אפשר טאטע מיר... ער ארבעט טאטע אפשר אין "שעד". ער וואלט אפשר טאטע געדארפט ערגעץ אויפגעפאן זיך אויסרוהן, יא, פאפא?

— יא, איך מיין אזוי... און אפילו איך קאן ניט, ווער איך זעהן, אז איך זאל אנגעהן... — האט מר. נארבער שנעל געערט. פיינדיק יא, ווי פרייערדיק ערייקט שטארקייט. קומט צוריק צו אים מיט יעדער מינוט און אז ער לעבט ווייטער אויף — אבער וואו איז דו מאר מע? — האט מר אבערגעפרעגט — מאמע, האט דאך אויך געזאלט גיין.

— די מאמע האט ניט געקאנט גיין — האט לוסי שנעל געענטפערט. — זי האט געזאגט, אז זי פארלאזט זיך אויף דיר אין מיר...

מר. נארבער האט געשמייכלט.

— וואס פאר א מבין בין איך אויף אן אוטומאטיק?

— א, פאפא. — האט לוסי אויסגערופן. — איך האב א פריינט, וואס איז א מבין אויף מאשינען.

— א פריינט? — האט מר. נארבער איבערגעפרעגט.

— יא, פאפא... — האט לוסי געזאגט מיט א שטילערן טאן און אויף איר פנים האט זיך ערגאנזן א לייכטער רויטקייט.

מר. נארבער האט געקוקט אויף איר מיט ארוואנדערונג.

— א, פאפא, וואס איז היינט מיט דיר? — האט לוסי איבערגעפרעגט, ווערנדיק אויף אן אמת איבערראשט.

— וואס איז דען מיט מיר?

— געדענקסטו ניט מר. ברוין, מר. אלעקס ברוין?

מר. נארבער האט נאך אלץ געקוקט אויף איר:

— מר. ברוין?

און מיט אמאל האט ער זיך א כאפ געטאן:

— אך, יא... מר. ברוין... דער יונגערמאן וואס דו האסט מיך באקאנט מיט אים... מארגע... ער איז מיר עפעס אינגאנגען ארויס פון קאפ...

מר נארבער האט צוגעטראגן די האנט צום שטערן, וועלכער איז געווען היים אין שוויים. ער האט זיך דער פילט אומריאיק פון דעם וואס לוסי האט אנגענומען באמערקן זיין צעטראגענעם מענטש. ווען זיי זיך אפקער רען מיט עקן, ווען זיי ווענן זיך דער ווייסן וואס פאר א מענש ער איז, וואס פאר א סארט רעכן ער פירט... א, ווען ער וואלט געקאנט זיך ארויספאנטערן פון דאך דאזיקער פארשאלטענער נעגע, אין זעלבער ער האט זיך אזוי פארפאנטערט...

— א, פאפא...

— נו, נו... שעמען דארפסטו זיך ניט, אין פרעגן פרעג איך אויך ניט. וועסט אליין דערציילן, ווען די צייט וועט קומען... ניט אזוי, מיין קינד?...

לוסי האט ארומגעגרעלאן דעם קאפ און האט שטילערהייט זיך געשפּילט מיט די בריעף פון איר בעלט. א מאר נע זאך. זי האט געפילט, אז צום פאר טער איז זי געענטער ווי צו דער מו טער. אבער ווידן מיט אים ווענן די סודות פון איר הארץ האט זי ניט גע קאנט... זי האט געפילט, אז ווען זי וואלט זיך ניט גשעעמט, וואלט זי צו געפאלן צו זיין ברוסט און וואלט זיך געוויינט. מיט אלע כחות האט זי זיך באהערשט דאס ניט צו טאן...

דער באר האט געעפנט די טיר אין האט דורכגעלאזט די שלאנקע פיגור פון דעם יונגן מר. אלעקס ברוין. ער איז געווען גאלאנט אויסגעפוצט און פריש ראזירט. ער האט געטראגן א דין גראנ ציק שטעקל אין האנט. ער האט אריינ טערגענומען די הענט פון קאפ און האט זיך פארנוגט:

— איך האב איך שטער ניט... — האט ער געזאגט.

מר. נארבער האט אים אויסגע שטרעקט די האנט און האט אים פריינטלאך באגריסט.

— א, פאפא...

— נו, נו... שעמען דארפסטו זיך ניט, אין פרעגן פרעג איך אויך ניט. וועסט אליין דערציילן, ווען די צייט וועט קומען... ניט אזוי, מיין קינד?...

לוסי האט ארומגעגרעלאן דעם קאפ און האט שטילערהייט זיך געשפּילט מיט די בריעף פון איר בעלט. א מאר נע זאך. זי האט געפילט, אז צום פאר טער איז זי געענטער ווי צו דער מו טער, אבער ווידן מיט אים ווענן די סודות פון איר הארץ האט זי ניט גע קאנט... זי האט געפילט, אז ווען זי וואלט זיך ניט גשעעמט, וואלט זי צו געפאלן צו זיין ברוסט און וואלט זיך געוויינט. מיט אלע כחות האט זי זיך באהערשט דאס ניט צו טאן...

דער באר האט געעפנט די טיר אין האט דורכגעלאזט די שלאנקע פיגור פון דעם יונגן מר. אלעקס ברוין. ער איז געווען גאלאנט אויסגעפוצט און פריש ראזירט. ער האט געטראגן א דין גראנ ציק שטעקל אין האנט. ער האט אריינ טערגענומען די הענט פון קאפ און האט זיך פארגרוס